

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ 1940

ΑΡΙΘ. 14

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΚΑΤΑΛΟΓΩΝ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Θρησκευμάτων, ἀπαντῶν εἰς ἐρώτημα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκαινοποίησεν αὐτῇ τὴν κατωτέρω Γνωμᾶτευσιν τοῦ παρ' αὐτῷ Νομικοῦ Συμβούλου περὶ τοῦ τρόπου τῆς υποβολῆς καὶ ἐκδικάσεως τῶν κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἐνοριακῶν καταλόγων προβαλλομένων ἐνστάσεων.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων
καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24(6)1940

Ἀριθμ. Γνωμ. 1010

Ἀριθ. Πρωτ. 54.276

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων

Ἀπαντῶν εἰς τὸ διαβιβασθέν μοι ἔγγραφον τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ ἐρωτᾶται ἐὰν οἱ ἐνορίται δικαιοῦνται νὰ υποβάλλωσιν ἐνστάσεις κατὰ τῆς πλημμελοῦς ἐγγραφῆς τοῦ ὑπὸ τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπείας συντασσομένου μητρώου ἐνηλικίων ἐνοριτῶν καὶ ἐνώπιον τίνος ἀρχῆς δεόν νὰ υποβάλλωνται αὐταὶ κλπ. ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ὑμῖν τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος γνώμην μου ἔχουσαν ὡς αὕτη ἀκολουθεῖ.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προϊσχύσαντος νόμου 1369, ἄρθρον 14 εἰς τοὺς ἐνορίτας ἐκλογεῖς ἐδόθη δικαίωμα ὑποκειμενικῶν προσφυγῆς ἢ ἐνστάσεως διὰ διαγραφῆν ἢ ἐγγραφῆν τῶν ἐν τῷ ὑπὸ τῆς ἐνοριακῆς ἐπιτροπῆς συντασσομένων καταλόγων κλπ.

Ἡ διάταξις αὕτη, δὲν περιελήφθη ἐν τῷ κρατοῦντι νόμῳ 2200 δι' οὗ μειτεβλήθησαν αἰσθητῶς αἱ διὰ τοῦ νόμου 1369 θεσπισθεῖσαι διατάξεις.

Διὰ τοῦ νόμου 2200, μολονότι δὲν ἐθεσπίσθησαν ὑποκειμενικὰ δικαιώματα τῶν ἐνοριτῶν, ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἀπεκλείσθησαν τὰ ἐξ ἀντικειμένου δίκαια, ὅσακις ἢ ἀσκησις αὐτῶν ἐπικουρεῖ διὰ τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῆς διοικήσεως περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, οὐδὲ διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 2200, ὡς διεμορφώθησαν, ἐξηφανίσθη τὸ ἐννομον συμφέρον τῶν ἐνοριτῶν, ὅπερ δύναται καὶ νὰ ἀσκηθῇ δικαιοδοτικῶς, ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Ἐὰν συνεπῶς ἡ ἐνοριακὴ ἐπιτροπεία, ἀρχή, ἥς προϊσταται τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον, ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων αὐτῆς, αἰτινα διαγράφει τὸ ἄρθρ. 12 τοῦ νόμου 2200, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου 2255, δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν διατάξεων αὐτοῦ καὶ τῆς

καλῶς ἐννοουμένης διοικήσεως, ἥτις θίγεται διὰ τῆς παραλείψεως ἐγγραφῆς ἐνοριτῶν ἢ κακῆς ἐγγραφῆς τοιούτων ἢ ἄλλως πως, οἱ ἐνορίται, οἵτινες κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ Δημοσίου Δικαίου κέκτηνται ἐννομον συμφέρον, δύναται, διὰ πᾶσαν παράνομον πράξιν ἢ παράλειψιν τοῦ τεταγμένου τὴν σύνταξιν τοῦ μητρώου τῶν ἐνοριτῶν ἐκκλ. συμβουλίου ν' ἀκολουθήσωσι διττὴν ὁδόν, ἱεραρχικὴν μὲν ἐνώπιον τῆς προϊσταμένης αὐτοῦ ἀρχῆς, τοῦ Μητροπολιτικοῦ δήλου Συμβουλίου, ὅπερ ἐγκρίνει τὸ μητρώον, ἢ δικαιοδοτικὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Κατὰ ταῦτα, κρίνω ὅτι οἱ ἐνορίται διὰ πᾶσαν πλημμελῆ πράξιν ἢ παράλειψιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου, ἀφορῶσαν τὴν σύνταξιν τοῦ μητρώου, δύναται νὰ προσφύγῃσι ἱεραρχικῶς ἐνώπιον τοῦ Μητροπολιτικοῦ συμβουλίου, ὅπερ πρὸ τῆς ἐγκρίσεως αὐτοῦ, ἀπευθυνόμενον καὶ πάλιν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον δικαιοῦται νὰ διατάξῃ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ ἢ τὴν σχετικὴν διόρθωσιν ἢ προσθήκην ἢ καὶ παραλείψιν.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
Χ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ "ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ,"

Μετ' ἐνδιαφέροντος ἀναγινώσκω τὴν καλὴν περὶ ἱ. ἐξομολογήσεως πραγματείαν τοῦ καὶ ἐξ ἄλλων δοκιμωτάτων πνευματικῶν ἐργασιῶν γνωστοῦ πανοσ. ἀρχιμανδρίτου κ. Ἐμμ. Καρπαθίου.

Παρὰ τὴν καλὴν ὅμως ἀνάλυσιν τοῦ θέματος καὶ ἀνεξαρκήτως ἄλλων μου λεπτομερειῶν ἐπιφυλάξεων, παρακαλῶ τὸν φίλον ἀρχιμανδρίτην νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τονίσω ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ «Πνευματικοῦ» ὡς «δικαστοῦ» εἶνε ὅλως ἀποκρουστέος ἀπὸ ὀρθοδόξου ἐπόψεως. Ἐν τούτῳ δ' ἀκριβῶς ἐγκεῖται ἡ σπουδαία διαφορὰ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὡς πρὸς τὸ μέγα ἀληθῶς μυστήριον τῆς ἱ. ἐξομολογήσεως, ὅτι ἐνῶ ἡμεῖς ἔχομεν καὶ ἀναγνωρίζομεν «πνευματικὸν πατέρα» ἢ ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην τελούντος ἱερέως θεωρεῖ καὶ τονίζει τὴν δικαστικὴν ιδιότητα αὐτοῦ, ἐξ οὗ καὶ ἡ διάφορος μέθοδος τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου παρ' αὐτοῦ, ὅλως ἀπαράδεκτος παρ' ἡμῖν.

Ὡς κατ' ἐπανάληψιν ἐτόνισα, εἶνε καιρὸς πλέον νὰ παύσῃ ἡ ἀνεξέλεγκτος ἐπίδρασις τῆς ξένης θεολογικῆς φιλολογίας, ἥτις κατέστησεν ἐν πολλοῖς, διὰ τὸ κατ' αὐτῆς ἀδιαμαρτύρητον, ἀγνωρίστον τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν μας. Αὕτη, οὕσα ἐντελῶς αὐτάρ-

κης, οὐδεμιᾶς ἔχει ἀνάγκη ἐξωθεν ἐπικουρίας διὰ τὴν διατύπωσιν τῶν γενικῶν τοῦλάχιστον αὐτῆς ἀρχῶν, δι' ἣν μόνος γνώμων ὀφείλει νὰ εἶνε ἡ ἅγια Γραφή καὶ ἡ Παράδοσις καὶ μοναδικὸν βοήθημα ἢ πατερικὴ φιλολογία καὶ κατὰ δεύτερον καὶ τρίτον λόγον ἡ ξένη φιλολογία. Τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως, ἀποτελοῦν τὴν λεπτεπιλεπτοτέραν ἐνέργειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ ὁποῖον, τὸ γε ἴδν, δι' ἔλλειψιν καταλλήλων ἐξομολογητῶν, ἀστοχεῖ ὁμολογουμένως ἡ Ἐκκλησία μας, χαρακτηρίζεται ἀπὸ ὁρθοδόξου ἐπόψεως ἀκριβῶς διὰ τοῦ ὅρου «πνευματικὸς πατήρ». Αὐτὸς ὁ ὅρος δίδει συγχρονῶς καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ ὅλου περιεχομένου τοῦ μυστηρίου, εἶνε ὃ' ὅλος περιεχόμενος ἐπιβαρυνσὶς του διὰ λατινικῶν ἐνοιῶν, ἀπαραιτήτων ὑπὸ τῆς ὁρθοδόξου συνειδήσεως.

Ἡ κρίσις τοῦ «Πνευματικοῦ» καὶ ἡ ἐνδεχομένη ἐπιβολὴ ἐπιτιμίων ἢ μᾶλλον ἢ παρόρμησις εἰς ἔργα ἀγάπης, καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἢ ἐπιβολὴ ποινῶν καὶ ἢ ἐκ μέρους του ἐπιμονῆ οὐχὶ ἀρνήσεως παροχής συγχωρήσεως, ἀλλ' ἐπιουσίως μείζονος ἀγάπης εἰς παροξυσμὸν (Ἐβρ. 10,24) πρὸς τὸν καὶ κατ' αὐτὴν εἶ τὴν ἐξομολόγησιν τυχόν ἐπιπολαίως ἢ καὶ μοχθηρῶς ἀκόμη φερομενον ἐξομολογούμενον εἶνε κρίσις καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκη ὁργῆ πια τρὸς ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει δικαστοῦ. Δὲν δύναμαι εἰς ὀλίγας γραμμὰς νὰ ἀναλύσω τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ μόνοι οἱ ὅροι «πατήρ» καὶ «δικαστής» εἶνε ἱκανῶς ἐνδεικτικοὶ τοῦ περιεχομένου τῶν. Καὶ ἐν τῷ περιεχομένῳ τοῦ δευτέρου ὅρου, ἀπολύτως συμφωνοῦν πρὸς τὸ ὅλον πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας, ἀποκρούεται ὑπὸ τῆς ὁρθοδόξου συνειδήσεως, τὸ περιεχόμενον τοῦ πρώτου εἶνε τὸ μόνον γνησίως καὶ ἀπολύτως προσσημολογούμενον πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐχόντες ταῦτα πρὸ ὀφθαλμῶν ὀφείλουμεν νὰ ἐπιμένωμεν ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ χαρακτήρος τοῦ πνευματικοῦ ἀποκλειστικῶς, ἵνα μὴ παρεστρεμμένοι ἐκ φωνῶν στοιχείων παρουσιάσωμεν, ὡς συνερῆ καὶ ἐν κολλοῖς ἄλλοις, ἀλλοίαν τὴν οὐσίαν καὶ φύσιν τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀθήναι τῆ 30 Ἰουνίου 1940

ΑΜΙΑΚΑΣ Σ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

ΑΡΧΙΜ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΑΝΔΡΩΝΗ

ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΤΗΣ Π. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΩΝΙΝΗΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΕΙ ΜΕΤΑΝΟΕΙΝ*

«Τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τανῶν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν.» (Πράξ. 17,30)

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Εὐσεβεῖς ἄκροαιαί,

Ἐφ' ὅσον τὸν ἀπόστολον Παῦλον ἐξέλεξεν ἡ Θεὰ Πρόνοια διὰ νὰ εὐαγγελισθῇ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὰ ἔθνη, δὲν ἦτό ποτε δυνατὸν τὸ «κτεθεὸς τῆς ἐκλογῆς» νὰ μὴ ἐπισκεφθῇ πρὸς τοὺς σκοπὸν τοῦτον καὶ τὰς Ἀθήνας. Ὅπως ἀκριβῶς εἰς αὐτὴν τὴν καρδίαν τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀντήχησαν ἄντρονον τὸ κή-

ρυγμα τῶν Ἀποστόλων «Μετανοήσατε καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν», (Πράξ. 2,38), οὕτω πῶς καὶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῆς ἐθνικῆς σοφίας, εἰς τὸ Ἰοστεφῆς ἄστου, διὰ στόματος τοῦ Παύλου ἐκηρύχθη καὶ ἐφανερῶθη ὁ ἀγνωστὸς Θεός. «Ὁν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλω ὑμῖν» (Πράξ. 17,23). Ἀποκαλύπτων δὲ τὸν ἀγνωστον εἰς τὰς Ἀθήνας Θεόν, ὁ Παῦλος δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τοῖς ὑποδείξῃ καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ ἐγίνοντο μέτοχοι τῶν δωρεῶν καὶ κληρονόμοι τῶν ἐπαγγελιῶν Αὐτοῦ. Δι' αὐτὸ ἀπευθύνει πρὸς αὐτούς, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου βράχου τοὺς ἀθανάτους λόγους: «τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τανῶν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν». Βεβαιώνει ὅτι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἀγνοίαν, τὴν ὁποίαν ἐμαρτύρει καὶ ὁ ὄμιλος «τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ» καὶ διὰ τοῦτο εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκη νὰ γνωρίσουν καὶ τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἐπλησίαζον καὶ θὰ ἐξίλειοντο πρὸς τὸν ἀγνωστον εἰς αὐτούς, τὸν ἀληθινὸν δηλ. Θεόν.

Α'

Καὶ ἄς μὴ φανῇ ὑπερβολικὸν τὸ εἶναι ὁ Παῦλος χαρακτηριστικῶς τοὺς Ἀθηναίους ὡς εὐρισκομένους εἰς τὴν ἀγνοίαν. Τὴν πραγματικὴν γνῶσιν δὲν συνιστᾷ οὕτε ἡ «σοφία τοῦ κόσμου τούτου», ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἐπὶ ταύτῃ κομπάζει ὁ ἄνθρωπος, ὅπως τότε οἱ Ἀθηναῖοι, οὕτε ἡ ὡς δείγμα καὶ γνώρισμα ἀνωτέρας δῆθεν διανοητικότητος ελευθερία περὶ τὰ ἦθη. Γνώσις ἀληθῆς καὶ πραγματικὴ εἶνε ἡ ὀρθὴ ἀντίληψις περὶ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ κόσμου καὶ τῶν σχέσεων Αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως καὶ ἡ ὕγινη συμπεριφορά, ὁ ὀρθὸς καὶ ἠθικὸς βίος. Ἀλλ' εἰς ἀμφοτέρω ταῦτα ἐχώλαιναν κατὰ πολὺ οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως ἀτυχῶς καὶ πλεῖστοι σήμερον, ὡστε οὐκ αἰσθάνονται νὰ τοὺς θεωρῇ εὐρισκομένους ἐν ἀγνοίᾳ καὶ νὰ τοὺς καλῇ εἰς διόρθωσιν.

1. Δὲν τοὺς ὀλέπετε; Εἶνε δεισιδαιμονέστεροι κατὰ πάντα καὶ ἔχουν καταστήσει τὴν πόλιν των «κτεταῖωλον», γεμάτην δηλαδὴ ἀπὸ εἰσῶλα καὶ δωρεῶν καὶ ναοῦ καὶ σεβάσματα θεῶν καὶ ἡμιθέων καὶ ἡρώων, πάντων τούτων μυθικῶν καὶ ἀνυπάρκτων. Καὶ ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς δεισιδαιμονίας, ἐκ φόβου μὴ παρέλειψαν θεότητά τινα, εἶχον στήσει καὶ τὸν δωμὸν «τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ». Ἀλλὰ τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν σεβασμάτων καὶ τῶν θεῶν, τί ἄλλο μαρτυρεῖ καὶ καταδεικνύει παρά τὴν ἀγνοίαν τῆς περὶ Θεοῦ ἀληθείας; Ὁ δὲ ὄμιλος «τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ» τί ἄλλο φανερώνει παρά τὴν εὐψυχίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς διὰ τὴν ἀλήθειαν; Ὅχι μόνον τόσους θεμούς ποῦ ἔχουν στήσει οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ διπλασίους καὶ πολλαπλασίους καὶ ἂν ἀνεγείρουν, ἀνέγκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων ἔλεγεν ὁ Παῦλος ὅτι κατ' οὐσίαν εἶνε «ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ» (Ἐφεσ. 2,12): διότι, ἐνῶ λατρεύουν πλῆθος ψευδῶν θεῶν, ἀγνοοῦν ὁμοῦς τὸν Ἰνα, τὸν μοναδικόν, τὸν ἀληθινόν Θεόν.

Τί δὲ νὰ εἴπη τις περὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τῶν χρόνων ἐκείνων τῆς ἀγνοίας; Ἡ ἀνθρωπότης μετὰ κατασχόντης θὰ ἀναμιμνήσκηται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ μετὰ βδελυγμίας θὰ ἀναγινώσκῃ

* Λόγος εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Λεχθεῖς τῆ ἡμέρας τῆς μνήμης αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου τελετῆς.

πάντοτε τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Διότι «καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, ὅπως γράφει ὁ Παῦλος, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα» (Ῥωμ. 1,28). Καὶ παρουσιάζονται λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τῶν χρόνων ἐκείνων τῆς ἀγνοίας. «πεπληρωμένοι πάσης ἀδικίας καὶ πονηρίας καὶ πλεονεξίας καὶ κακίας, μεστοὶ φθόνου, φόνου, ἐριδος, δόλου, κακοηθείας» (Ῥωμ. 1,29).

2. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ αἰῶνες, ὅπως συνήθως λέγεται, ἀντιγράφουσι ἀλλήλους. Καὶ ἀντὶ ἐκάστη γενεὰ νὰ προσπαθῇ ὅπως φανῇ ἀνωτέρα τῆς προηγουμένης καὶ καλλιεργήσει τὴν ἠθικότητα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ προαγάγῃ τὴν ἔννοιαν μετὰ τῆς πηγῆς τῆς ἀγιότητος, τοῦ Χριστοῦ, τὰ πράγματα πᾶν ἄλλο ἢ αὐτὸ μαρτυροῦν. Αἱ ἐπιγενέστεραι χριστιανικαὶ γενεαὶ φιλοδοξοῦν νὰ υπερφαλαγγίσουν τὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποστασίαν τῶν προγενεστέρων. Καὶ χωρὶς νὰ δύναται, διὰ πλεῖστον μέρος τῶν σήμερον ζώντων ἀνθρώπων, νὰ ἰσχύσῃ τὸ δικαιολογητικὸν τῆς ἀγνοίας, ἰσχύει ὁμως ἀπολύτως ἐκεῖνο πὺρ γράφει πρὸς τοὺς Ῥωμαίους ὁ Ἄπ. Παῦλος ὅτι δηλ. «γινόντες οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεόν, οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν ἢ ἠὲ χάριστησαν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν» (Ῥωμ. 1,21). Ἄντὶ νὰ λατρεύωσι τὸν Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ, ἐκλιναν καὶ κλίνουν εἰσέτι τὸ γόνυ εἰς τὸν Βάβαλ τοῦ ἐγωῦσμοῦ καὶ τοῦ μίσους καὶ τῆς παντοειδοῦς ἡδονῆς. Ἐὰν δὲ ὡς συνέπεια τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποστασίας ταύτης ἐπακολουθῶσιν εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους ἢ ἐσχάτη ἠθικὴ κατὰπτωσις καὶ ἀπαθλιώσεις, ἀλλ' εἰς τοὺς συγχρόνους ἀρνητὰς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, οἱ ὅποιοι ἐξευρισκουν μέσα καὶ τρόπους εὐσχημοῦς διὰ νὰ σκεπάσουν τὰς ἀσχημίας καὶ δυσωδίας τῆς ζωῆς των, ἐπέρχεται «ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας» (Κολασ. 3,6). Καὶ δάφεται λοιπὸν ἡ γῆ ἐν μέσῳ 20ῦ αἰῶνι διὰ τοῦ αἵματος μυριάδων τέκνων τῆς καὶ ἐπιστρατεύεται ἡ ἀνθρωπίνῃ σοφίᾳ διὰ νὰ ἐξεύρῃ τελειότερα φρονικὰ μέσα καὶ σκροπίση ἀσφαλέςτερον τὸν ἔλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν καὶ ἀκουεταὶ ἀπὸ τὰ στόματα ἐκατομμυρίων ψυχῶν θρηγῶνος καὶ κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμῶς πολὺς. Καὶ ἐάν, ὅπως καὶ πρὸ ὀλίγου εἶπον, ἐγίνοντο ταῦτα ἀπὸ λαοὺς ἀγρίους καὶ θαρβάρους, ἀπὸ ἔθνη ἀπολίτιστα καὶ μὴ γνωρίσαντα τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὸ πρᾶγμα θὰ εἶγε δικαιολογίαν τινα. Ἀλλ' ὅταν ἄτομα καὶ λαοὶ καὶ ἔθνη, γνωρίσαντα τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ οἰστρογηλατηθέντα ἀπὸ τὸν δαίμονα τοῦ ἐγωῦσμοῦ, φρουάττουσιν καὶ μελετοῦν κενά, καὶ ἐγείρεται «ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασίλεια ἐπὶ βασίλειαν», καὶ διαρρήσσουν τοὺς δεσμούς πάσης ἠθικῆς ἐννοίας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἀκόμη, καὶ ἀπορρίπτουν τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου, μόνον ἢ ἄμετρος τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία καὶ ἡ ἀνεξερευνήτος βυθὸς τῆς θείας μακροθυμίας εἶνε δυνατόν νὰ ἀνεχθοῦν τὴν κατάστασιν αὐτὴν, ἕως ὅτου τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας εὖρη ἀπήχησιν καὶ γίνῃ εὐπροσδεκτικὸν εἰς τοὺς ἀποστάτας καὶ καταφρονητὰς τῶν θείων ἐντολῶν.

Πρὸς τὸ κήρυγμα δὲ τοῦτο τῆς μετανοίας φέρει ἡδὴ τὸν λόγον καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Παῦλος.

B'

«Τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς τα-

νὺν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν» (Πράξ. 17,30). Ἀληθῶς. Διότι τί ἄλλο θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποδείξῃ καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ὡς μέσον ὅπως πλησιάσουν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, παρὰ τὴν μετάνοιαν;

1. Εἶνε τοῦτο σύμφωνον πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς Ἀποστόλους. «Ὅταν μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του τοὺς ἐξαπέστειλε εἰς τὸ κήρυγμα, τοῖς συνίστα «κηροχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη» (Λουκ. 24,47).

Εἰς τὸ παράγγελμα δὲ αὐτὸ στοιχῶν καὶ ὁ Παῦλος δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν ὅπως καλέσῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς αὐτὴν. Εἰς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου λέγει ὅτι δὲν παρέλειψε νὰ τοῖς κηρύξῃ «τὴν μετάνοιαν καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν» (Πρξ. 20,21). Ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, ἀπολογούμενος λέγει ὅτι ἀδίκως κατηγορεῖται, καὶ καταδικάζεται καὶ πάσχει, διότι οὐδὲν ἄλλο κηρύττει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, παρὰ τὸ «μετανοεῖν καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεόν, ἅξια τῆς μετανοίας ἔργα πράσσοντας» (Πρξ. 26,20). Διότι, πράγματι, οὐδὲν ἄλλο ἦτο τὸ θαθύτερον τοῦ Παύλου ἐπιθύημα ὑπὲρ τῶν ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἁμαρτίᾳ εὐρισκομένων, παρὰ τὸ «μήποτε δὴ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν καὶ ἐπίγνωσιν ἀληθείας καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαδόλου παγίδος» (Β' Τιμ. 2,25,26). Καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους λοιπὸν τοῦτο ὑποδεικνύει ὡς μέσον σωτηρίας: τὴν μετάνοιαν.

2. Διότι ἐπὶ πλέον ὁ Παῦλος γνωρίζει ὅτι οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ ἄνθρωπος, τὸ μόνον μέσον διὰ τῆς θείας ἐδδοκίας διαθέτει πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ συμφιλίωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐκζήτησις μετὰ συντριβῆς καὶ συναισθήσεως τοῦ θεοῦ ἐλέους. «Ὅταν οἱ σταυρωταὶ τοῦ Κυρίου, ἀκούσαντες τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἀποστόλων, ἠρώτησαν «τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;»— «Μετανοήσατε, εἶπον οἱ ἀπόστολοι εἰς αὐτούς, ἕκαστος ὑμῶν» καὶ εἶνε πρόθυμος τότε ὁ πολυεὐσπλαγχνος Θεὸς νὰ παρίδῃ τὰ πλήθη τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἐξαλείψῃ αὐτὰς (Πράξ. 2,37,38).

3. Ἀλλ' ὑποδεικνύων τὸ μέσον τοῦτο ὁ θεὸς Παῦλος καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, δὲν ἐλησμόνει ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἀπηυθύνετο πρὸς ἀνθρώπους ὄχι ἀμοίρους τῆς φιλοσοφίας, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐρευνητικούς καὶ συζητητικούς. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι ἡ μετάνοια οὐδὲν ἄλλο εἶνε, παρὰ ἀπάρησις τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ καταπάτησις τοῦ «ἐγὼ», τὸ ὅποῖον ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶνε μακρὰν τοῦ Θεοῦ δὲν ἀνέχεται κύριον. Καὶ δι' αὐτὸ, ἡ καταστροφή τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας εὐπροσδεκτικότερον, καταδείξῃ δὲ καὶ τὴν ἀναγκαιότητα αὐτοῦ, ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς γενικῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς καθολικῆς κρίσεως. Ὁφείλομεν νὰ μετανοήσωμεν, λέγει πρὸς αὐτούς, διότι ὁ Θεὸς «ἔστησεν ἡμέραν ἐν ἣ ἡμέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ἢ ὄρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν» (Πράξ. 17,31). Ὁ ρόλος τῶν πραγμάτων δὲν θὰ εἶνε πάντοτε ὁ αὐτός, τοῖς λέγει. Κάποτε θὰ σταματήσῃ ἡ παροῦσα ζωὴ διὰ νὰ ἐπακολουθηθῇ ἡ γενικὴ ἀνάστασις καὶ ἡ ἀπονομή τῆς τελικῆς δικαιοσύνης ὑπ' Ἐκεινοῦ ἀκρι-

δῶς, τὸν Ὅποιον ὁ Θεός, ὡς τρανὴν ἀποδείξειν τῆς ἀναστάσεως, «πίστιν παρασχὼν πᾶσιν, ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν».

Πόση δὲ θὰ ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ θεοῦ Ἀποστόλου, ὅταν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ περιφύμου ἐκαίνου λόγου του, εἶδε τὸν Ἀρεοπαγίτην Διονύσιον καὶ τὴν Ἀμαριν καὶ τοὺς λοιποὺς μετ' αὐτῶν κατανουγέοντας ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου καὶ προσερχομένους πρὸς αὐτόν, ἵνα πλατύτερον ἀκούσωσι τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ! Τί καὶ ἂν οἱ ἄλλοι τὸν ἐχλεύαζον; Ἐγνώριζεν ὁ μακάριος Παῦλος ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καθίσταται «οἷς μὲν ὁσμή θανάτου εἰς θάνατον, οἷς δὲ ὁσμή ζωῆς εἰς ζωὴν» (Β' Κορινθ. 2, 16). Ὁ Παῦλος ἐπετέλεσε τὸ καθήκον του ὡς ἐργάτης τοῦ ἀμπελῶνος ἔσπειρε τὸν σπέρρον, ἐδοκίμασε δὲ τὴν χαρὰν νὰ δρέψῃ εὐθύς ἀμέσως τοὺς πρώτους καρπούς, τοὺς ὁποίους ἡ θεία χάρις παρήγαγεν εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστευσάντων.

Ἔ! καὶ νὰ ἦτο τὴν στιγμὴν αὐτὴν δυνατὸν νὰ ἠμιλήσῃ καὶ πάλιν διὰ ζωῆς ἡ μακαρία τοῦ Παύλου ψυχὴ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου βράχου. Νὰ ἀπευθυνθῇ τῶρα πλέον ὄχι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μόνον, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀλληλοσπαρασσομένην ἀνθρωπότητα καὶ νὰ τὴν καλέσῃ εἰς μετανοίαν καὶ νὰ τῆς εἴπῃ «τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν» (Πρ. 17, 30). Καὶ εἴθε νὰ ἦτο δυνατὸν τὰ ἀνομήματα τῆς χριστιανικῆς ἀνθρωπότητος νὰ ἐχαρακτήριζεν ὡς ἀμαρτίας νεότητος καὶ ἀγνοίας. Πολὺ φοβοῦμαι μῆπως ἡ ἀγία τοῦ Παύλου ψυχὴ, ἔμπλεως ζήλου προφητικοῦ, προφητικῆν ἐκίνει καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ πύρινον ἀπηύθυνε τὸν ἔλεγχον, δίκαιον καὶ κατὰ πάντα ὁρθόν: «Ἰδοὶ ἀνθρώπων ἕως πότε θαυμάριοι; Ἰνατί ἀγαπάτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;» (Ψαλμ. 4, 2) Δὲν ἐσυνετίσθητε λοιπὸν ἀπὸ τὰ δεινὰ παρελθόντων πολέμων καὶ ἐνεπλάκητε εἰς νέον τοιοῦτον φοβερώτερον; Δὲν ἐδιδάχθητε ὅτι μακρὰν τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπάγει παρά ἔλεθος καὶ καταστροφῇ; Δὲν ἀκούετε τοῦ Προφήτου λέγοντος, πάντες κοί μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπολοῦνται;» (Ψαλμ. 72, 27). Δὲν γνωρίζετε ὅτι «τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος;» (Ρωμ. 6, 23).

Ἄς μᾶς συνετίσουν λοιπὸν τὰ δεινὰ τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποστασίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πάσχει μέγα μέρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἄς καταφύγωμεν ἐν μετανοίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν τῶν κατέρων ἡμῶν καὶ ἐν καρδίᾳ συντετριμμένη καὶ πνεύματι ταπεινώσεως ἄς ζητήσωμεν τὸ ἔλεός Του καὶ ἄς εἴπωμεν τὸ «ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, εὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὐῆμῖν γένηται». Ἄς ζητήσωμεν ἀπὸ Αὐτοῦ νὰ διατηρήσῃ μὲν εἰρημικὸν τὸ ἡμέτερον Ἔθνος, νὰ χαρίσῃ δὲ τὸ πολύτιμον τοῦτο ἀγαθὸν τῆς εἰρήνης καὶ εἰς τὴν δεινῶς σήμερον χειμαζομένην ἀνθρωπότητα καὶ τέλος νὰ ἐνώσῃ πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἰς μίαν πόλιν ὑπὸ τὸν Ποιμένα τῶν προσβάτων τὸν Μέγαν, τὸν Κύριον Ἰησοῦν, εἰς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, εἰς Ὅν ἀνήκει πᾶσα προσκύνησις καὶ λατρεία. Ἀμήν.

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜ. Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΥ

Καθηγητοῦ τῶν Θρησκευτικῶν
τοῦ ἐν Ν. Φιλαδέλφειᾳ γυμνασίου

[3]

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΑΣΚΗΣΕΙ ΤΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ

Προσοχὴ δὲ μεγάλη ἀπαιτεῖται εἰς τὴν γλῶσσαν, εἰς τὸ ὄφος, εἰς τὴν στάσιν, εἰς τὴν ἔκφρασιν ἐν γένει τοῦ Πνευματικοῦ ὡς διδασκάλου. Εἰς λόγος ἀσκοπος, μία κίνησις ἀπροσάρμοστος πρὸς τὴν σοβαρότητα τοῦ Πνευματικοῦ, εἰς μορφασμὸς δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν ἐξομολογούμενον ἀμαρτωλὸν σφοδρὸν κατήγορον καὶ νὰ σκληρύνωσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ. Πόσον δὲ πρέπει νὰ εἶναι καὶ μεμελετημένος εἰς τὰς Γραφὰς ἰδιαίτατα ὁ Πνευματικὸς Πατήρ, ἵνα δυναθῇ νὰ μεταπέσῃ τὴν προαίρεσιν τοῦ ἀμαρτωλοῦ, νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς θέσιν ὥστε νὰ ἀλλάξῃ πορείαν, νὰ ἀναμοχλεύσῃ τὰς πλάνας αὐτοῦ καὶ νὰ καταφυτεύσῃ τὴν ἀλήθειαν ἐν τοῖς σπλάγχθοις αὐτοῦ; Πνευματικὸς προχειρολόγος δοιᾶζει τοὺς λατροὺς τοὺς «κομπογιανίτας», τοὺς τυφλοὺς ὀδηγοὺς, περὶ τῶν ὁποίων εἶπεν ὁ Κύριος ὅτι «τυφλὸς ἐάν τυφλὸν ὀδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον ἐμπεσοῦνται»¹. Ὅχι μόνον τὸν ἄλλον δὲν σώζει, δὲν θεραπεύει ὁ προχειρολόγος, φυσικὰ δὲ καὶ ἐλαφρολόγος Πνευματικὸς, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν καταστρέφει, καὶ εἰς πτώσιν ῥίπτει ἑαυτὸν δεινῆν. Ἡ διδασκαλία τοῦ Πνευματικοῦ πρέπει νὰ εἶναι θεραπειυτικὴ ὄχι ἐπιδεικτικὴ, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον μολυσματικὴ. Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Πνευματικὸς, ὡς διδάσκαλος, ἀσχεῖ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὄχι μόνον θεραπευτικῶς, προκειμένου δηλαδὴ νὰ ἐκκριθῶσιν ἀμαρτίαν τινὰ καὶ νὰ καυτηρήσῃ αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑγιεινολόγος καὶ διαιτολόγος, ἀποβλέπων εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς ἡθικῆς υγείας τοῦ ἐξομολογούμενου.

Ἐπειδὴ ὑπάρχει φόβος νὰ ἐπεκταθῶν περισσότερο τοῦ δέοντος καὶ ἐπειδὴ ἡ διδασκαλικὴ πλευρὰ τοῦ λειτουργήματος τῆς Πνευματικῆς Πατρότητος ἀποτελεῖ τὴν πλέον πρακτικὴν αὐτοῦ ὄψιν, θεωρῶ καλὸν νὰ προβάλλῃ δεῖγμα διδασκαλίας τοῦ Πνευματικοῦ θεραπευτικῆς φύσεως.

Πρόκειται περὶ φιλαργύρου ἐξομολογηθέντος, τὸν ὁποῖον ὁ Πνευματικὸς ὀφείλει νὰ διαφωτίσῃ καὶ νὰ σώσῃ αὐτόν. Ἰδεὺ τί καὶ πῶς δύναται, νὰ διδάξῃ τὸν τοιοῦτον:

Πόσον μέγα κακὸν εἶναι ἡ φιλαργυρία, καὶ μέχρι τίνος σημείου τυφλώνει τὸν ἀνθρώπον τὸ πάθος τοῦτο, ἀδελφέ χριστιανέ, ἡμπρεῖ νὰ σὲ διαφωτίσῃ τετραγωνικώτατα ἡ προσοχὴ τοῦ Ἰούδα: Διὰ τριάνοντα ἀργύρια ἐπρόδωσε τὸν θεῖον αὐτοῦ Διδάσκαλον! Ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τοῦ ἰδίου προδότου μαθητοῦ ἡμπορεῖ ἐπίσης νὰ σὲ διδάξῃ, ποῦ εἶναι δυνατὸν νὰ βίψῃ τὸν ἀνθρώπον ὁ «ἔρωσ τῶν χρημάτων». Ἡ ἀγχόνῃ τοῦ Ἰούδα δὲν πρέπει νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ μνημονικόν σου, ἀδελφέ μου. Κοίταξε εἰς ποίαν ἄλλαν τυφλωσιν ῥίπτει ἡ φιλαργυρία: Ὁ Θεὸς θέλει ἀπὸ ἡμᾶς, πλουσίους ἢ πτωχοὺς, νὰ κάμνωμεν, τὸ κατὰ δύναμιν, ἐλεημοσύνας: διότι ἡ ἐλεημοσύνη καλύπτει πλῆθος ἀμαρτιῶν. Ἀλλ' ὁ φιλάργυρος δὲν ἔννοεῖ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τοιαύτην ἐντολήν, προ-

¹ Ματθ. 15, 14.

κειμένου να δώση «μιάν δεκάραν» εις τὸν πτωχόν! Καὶ τάσεται λοιπὸν ἀντιμέτωπος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ γίνεται ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας του. Φοβεῖσαι, μήπως, ἂν δώσης ἐλεημοσύνην, θὰ χάσης τὰ χρήματά σου; Ἰσαΐσα σοῦ λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Δὸς ἐλεημοσύνην, καὶ τότε ἀκριβῶς δὲν θὰ χαθῶν τὰ χρήματά σου· καὶ μάλιστα, ὅχι μόνον δὲν θὰ χαθῶν, ἀλλὰ καὶ θὰ λάβῃς προσθήκην πολὺ μεγαλύτεραν· διότι διὰ τῆς ἐλεημοσύνης σοι προστίθενται τὰ ἐν οὐρανοῖς ἀγαθὰ»¹.

Ἐπειτα, ἄνθρωπε, ποῖος τὰ ἐπῆρε μαζὺ του τὰ χρήματα; Καὶ τί ἔχεις τόσην προσήλωσιν καὶ ἐπιτοσύνην εἰς πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κάθε ὥραν καὶ στιγμὴν δεικνύει, πόσον εἶναι ἀπατηλόν; Δὲν σκέπτεσαι, ὅτι «ἐπελθὼν ὁ θάνατος τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς τῶν σῶν ἐχθρῶν πολλάκις ἐξήγαγε χεῖρας, σὲ δὲ ἐρημον λαβῶν ἄπεισιν, οὐδὲν τούτων ἐπισυρόμενον, ἀλλ' ἢ τὰ τραύματα καὶ τὰ ἔλκη μόνον, ἅπερ ἐκ τούτων λαβοῦσα ἄπεισιν ἢ ψυχῇ;»² Ἀλλά, σοῦ ἀρέσει ἢ λάμπει τοῦ πλούτου; Ἄκουσε καὶ πάλιν τὸν θεῖον Χρυσόστομον· «ἔταν ἴδης τινὰ λάμποντα ἔξωθεν ἀπὸ τῶν ἱματίων καὶ τῆς πολλῆς δορυφορίας, ἀνάπτουζον αὐτοῦ τὸ συνειδῶς, καὶ πολλὴν εὐρύσεις τὴν ἀράχνην ἐνδον, καὶ πολλὴν τὴν κόνιν ὄψει». Διὰ τοῦτο, ἀδελφέ μου, ἔχε εἰς τὸν νοῦν σου «τὸν Παῦλον, τὸν Πέτρον» ἔχε εἰς τὸν νοῦν σου τὸν Ἰωάννην, τὸν Ἠλίαν· μᾶλλον δὲ αὐτὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν οὐκ ἔχοντα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνη. Ἐκείνου ζηλωτῆς γενοῦ, καὶ τῶν ἐκείνου δούλων, καὶ τὸν ἄφατον τούτων φαντάζου πλουτοῦ»³. Ποσάκις, χριστιανέ μου, αὐτὸ τὸ χρυσίον, εἰς τὸ ὁποῖον νομίζει κανεὶς ὅτι εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν του ὑπῆρξεν ἢ δυστυχία καὶ ὁ τάφος του; Λάβε σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός: Ὅτε ὁ Βρέννος, βασιλεὺς τῶν Γαλατῶν, ἐλεηλάτει τὴν Ἀσίαν καὶ ἦλθε καὶ εἰς τὴν Ἐφεσον, παρουσιάσθη μία κόρη καὶ τοῦ λέγει: Θὰ σε ὀδηγήσω (διὰ προδοσίας) νὰ κυριεύσης τὴν πόλιν, ἂν μοῦ τάξης τὸν χρυσόν, τὸν ὅποιον ἔχουν οἱ κάτοικοι. Ὁ Βρέννος ἐδέχθη, καὶ ἀφοῦ ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν διέταξε καὶ ἦλθεν ἡ κόρη εἰς τινα τόπον, ὅπου κατὰ διαταγὴν του ὅλοι οἱ ὑποτεταγμένοι ἤρχοντο καὶ ἔβαλλον εἰς τὸν κόλπον τῆς φιλαργύρου τὸν χρυσόν. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα; Ἐνεκα τοῦ φόρου τοῦ χρυσοῦ ἢ φιλαργύρου ἐτάφη ζῶσα ὑπὸ τὸ θάρος του!⁴

Τί δέ, χριστιανέ μου, σκλαδώνεις τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τὸ χρυσίον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σὲ ῥίπτει εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἐκπέσης τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐμπλέκει ἤδη εἰς τὴν ζωὴν ταύτην εἰς τόσας ἀγωνίας καὶ μερίμνας, ὥστε νὰ καταντᾷ ἀληθῆς μαρτύριον ἢ ζωὴ; Αὐτὸ νὰ σκεφθῆς σοβαρῶς: Καὶ ἂν ἀκόμη τυχὸν ἔχῃς τὸ χρημᾶ σου, ἔστω, εἰς τὴν μεγαλύτεραν ἀσφάλειαν, ἂν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμὴλῃς κανεὶς περὶ ἀπολύτου ἀσφαλείας διὰ πρᾶγματα ἐγκόσμια, μόνον διότι σοῦ αἰχμαλωτίζει τὸ λογικὸν καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου, τοῦτο εἶναι ἀρκετόν, δι' εἶνα

χριστιανὸν τοῦλάχιστον, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ δεσμά του. Ἄκουσε τί λέγει ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· «Ὅπου ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν»¹. Ἄν τὸ ἰδανικόν σου εἶναι ἡ ἀπόκτησις καὶ ἡ περίκρυψις τοῦ χρυσοῦ, ἐκεῖ θὰ εἶναι θαμμένη καὶ ἡ καρδία σου. Καὶ λοιπὸν, αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς σου; «Τοῖς κάτω προσηλωμένος, δούλος γίνῃ ἀντ' ἐλευθέρου, καὶ τῶν οὐρανίων ἐκπίπτεις, καὶ μηδὲν τῶν ὑψηλῶν ἐννοῆσαι δύνη, ἀλλὰ πάντα χρήματα καὶ τόκους καὶ δανείσματα καὶ κέρδη καὶ καπηλείαις ἀνελευθέρους ἐν νῆ περιφέρεις· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερον;»² Δὲν εἶναι τοιαύτη διαγωγὴ προδοσία τῆς εὐγενείας καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅχι πλεόν τον χριστιανοῦ: «Ὡσπερ κύων τάφῳ προσδεδεμένος ἀπάσης ἀλύσεως χαλεπώτερον τῆ τῶν χρημάτων τυραννίδι, κατὰ τῶν προσιόντων ἀπάντων ὑλακτῶν, ἐν ἔργον τοῦτο ἔχει, διηνεκές, τὸ τηρεῖν ἐτέροις τὰ κείμενα· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερον;»³ Ἐχεις τὴν γῆν δλόκληρον χρυσόν. «Τί θὰ σε ὠφελῆσῃ, ὅταν θὰ κλεισθῆς ἔξω τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ;»⁴ Δύναται ἐπίσης ὁ Πνευματικὸς νὰ ἀντλήσῃ πολλὴν τὴν θεραπευτικὴν διδασκαλίαν ἐξ ἄλλων τε καὶ ἐκ τοῦ Μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας Πνευματικοῦ, τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

(Συνεχίζεται)

1. Ματθ. 6 21.
2. Ἰεροῦ Χρυσοστόμου, Ὁμιλία Κ' εἰς Ματθαῖον, ἐδάφ. γ' 3. Αὐτόθι.
4. Ἀνάγνωθι, ἱεροῦ Χρυσοστόμου, Ὁμιλίαν ΕΓ' εἰς Ματθαῖον, ἐδάφ. δ'.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Αἱ νυκτεριναὶ Σχολαί.

Κατὰ τὰς προλαβούσας ἡμέρας ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἰ ἀπὸ τὴν Ἐπικράτειαν Σχολαὶ εἶχον τὰς ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τελετὰς αὐτῶν καὶ εἶναι ἀξία πάσης ἐξάρσεως ἢ διαπίστωσης ὅτι καὶ ἐκ τῶν σχολείων ἀπεβλήθη ἡ νοσηρὰ καὶ δηλητηριώδης ἐκείνη ἀτιμόσφαιρα, ἢ ὁποῖα εἶχεν ἐπικρατήσει κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους πανταχοῦ. Δὲν θὰ ἐπαρεπεν ὁμως νὰ παροραθῇ ὅτι μεταξὺ τῶν κατὰ τὸ διασφραδιστὸν σχολικῶν ἔτος λειτουργησασῶν Σχολῶν ὑπῆρξαν καὶ πλείσται νυκτεριναί, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον βασίζεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῆς δίψης τῆς μαθήσεως καὶ τῆς προόδου τῶν φοιτητῶν ἐν αὐταῖς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῶν ἐν αὐταῖς καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐργαζομένων. Διότι ἐνῶ εἰς τὰ ἡμεροῦσια σχολεῖα ἢ φοιτητοῖς ἢ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸν νόμον ἢ διευκολύνεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν, ἐπαρκῶν τοῦλάχιστον, οἰκονομικῶν μέσων, εἰς τὰς νυκτερινὰς Σχολὰς ἢ φοιτητοῖς εἶναι ἀπολύτως προαιρετικὴ καὶ γίνεται μετὰ κοπιώδη ὀκτώωρον ἢ καὶ δεκάωρον ἐργασίαν, παρατεινομένη ἐνίοτε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου. Εἶναι δὲ συγκινητικὸν νὰ διαπιστώνη τις ὅτι ὁ αὐτὸς ζῆλος καὶ ἐνθουσιασμὸς διακρίνει πάντας τοὺς φοιτητῶνας καὶ ἐργαζομένους ἐν αὐταῖς, ἀπὸ τῶν Σχολῶν τῶν ἀγαλαβητῶν μέχρι τῶν ἐπαγγελματικῶν, καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν νυκτερινῶν Σχολῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς φοιτητῶν βαίνει διαρκῶς ἀξιοθαύμαστος.

1. Ἰεροῦ Χρυσοστόμου, Ὁμιλία Κ' εἰς Ματθαῖον. Πρβλ. Ὁμιλίαν ΗΖ' εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, ἐδάφ. δ'.
2. Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΕΓ' εἰς Ματθαῖον, ἐδάφ. δ'.
3. Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΕΓ' εἰς Ματθαῖον, ἐδάφ. δ'.
4. Ἰεροῦ Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΕΓ' εἰς Ματθαῖον, ἐδάφ. δ'.
Ἐκ τῆς ἐπιτομῆς τοῦ Β' ἐν ἐξ' ἀριθμῶν τῆς γῆ-
ροῦ Β' ἐν ἐξ' ἀριθμῶν, 1980, σελ. 312, 313.

Ἀθόρυβος ἄνοδος.

Ἰδιαιτέρας ὁμως ἐξάρσεως εἶναι ἀξία ἡ προσπάθεια τοῦ νυκτερινοῦ Γυμνασίου τῆς ἐν Ἀθήναις «Χριστιανικῆς Κοινωνικῆς Ἐνώσεως», τὸ ὁποῖον δίδει εἰς τοὺς τροφίμους αὐτοῦ τὴν δυνατότητα ὄχι μόνον νὰ ἀδξήσουν κατὰ τι τὰς γνώσεις αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ προχωρήσουν εἰς τὰς σπουδὰς αὐτῶν μέχρι καὶ τῶν ἀνωτάτων Σχολῶν. Τοιοῦτοτρόπως εἰς πολλοὺς φιλοτίμους καὶ φιλομαθεῖς νέους, οἱ ὁποῖοι, ἀναγκασθέντες δι' οἰκονομικοὺς λόγους νὰ εἰσέλθωσι πρόωγως εἰς τὴν ἐξάσκησιν ἐπαγγελλιατῆς τινος, θὰ εἶχον τὸ παράπονον δι' ἃς δὲν κατώρθωσαν νὰ μορφωθῶσι πλήρως καὶ νὰ ἀποκτήσωσι τὰ αὐτὰ πρὸς τοὺς δημόλιους αὐτῶν ἐφόδια, παρέχεται ἐν τῷ νυκτερινῷ Γυμνασίῳ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀνοίξωσι καὶ δι' ἑαυτοὺς τὰς θύρας τῶν ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων. Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ὑποβοηθεῖται ἡ ἀθόρυβος καὶ φυσιολογικὴ ἄνοδος τῶν ἱκανιωτέρων στοιχείων, τὴν ὁποίαν εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον βλέπει δι' συγχρόνως δὲν παρέχονται μόνον αἱ ξηραὶ γνώσεις, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρχαὶ ἐκείναι, ἀνεὺ τῶν ὁποίων ἡ μάθησις καταντᾷ πανουργία.

«Ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν σου»

Ἡ ἥτις καὶ αἱ ἐκ τοῦ πολέμου συμφοραὶ, αἱ ὁποῖαι ἐπεσωρεύθησαν ἐπὶ τῆς Γαλλίας, συνετέλεσαν, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν χώραν ἡθικὴ ἀνάγκη καὶ νὰ ἀκούωνται εὐκολώτερον ὠρισμένοι ἀλήθειαι, αἱ ὁποῖαι εἰς ἄλλους, «εὐτυχεστέρους», καιροῦς μετὰ πολλῆς δυσπιστίας ἴσως δὲ καὶ εἰρωνίας θὰ ἠκούοντο. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀπὸ ἐπισήμων χειλέων καὶ ἀπὸ τῶν σιγῶν τῶν γαλλικῶν ἐφημεριδῶν ἐτονίσθη ἤδη ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῶν αἰωνίων ἀρχῶν, ἡ ὑποδαύλις τῶν κατωτέρων τοῦ λαοῦ ἐνατίκτων καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπεριορίστου ἀπολαύσεως ὑπῆρξαν τὰ αἷτια ἀπὸ τῶν ὁποίων προήλθεν ἡ ἥτις καὶ κατεστράφη ὅ,τι εἶχε δημιουργήσει τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας. Ὁ δὲ Πρόεδρος τῆς Ἑλβετικῆς Συνομοσπονδίας, συνάγων τὰ ἀναγκαῖα συμπεράσματα καὶ διὰ πάσας ἐκείνας τὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι θέλουσι νὰ ζήσωσιν, εἶπεν ἐν προκηρῆξί τινι πρὸς τὸν ἐλβετικὸν λαόν: «Εἰς τὰς δυσχερεῖς καὶ δυσαρέστους στιγμὰς ὁ ἄνθρωπος ἐπανερχεται, ἔστι καὶ ἀκουσίως, εἰς τὰ ὑψηλὰ διδάγματα τοῦ Ἐδαγγελίου. Ἀναμφιβόλως, θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἀφίσωμεν μερικὰς ἀνέσεις καὶ ἀπολαύσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐγωῦσμοῦ μας... Ἀντὶ νὰ σκεπτόμεθα μόνον τὸν ἑαυτὸν μας, θὰ σκεπτόμεθα τοὺς ἄλλους καὶ τὰς στοιχειώδεις τῶν ἀνάγκας. Ἀυτὴ εἶνε ἡ ἀληθὴς ἀλληλεγγύη, ἡ ἀλληλεγγύη τῶν πράξεων καὶ ὄχι τῶν λόγων καὶ τῶν ἐορτῶν, ἡ ἀλληλεγγύη ἡ στερεώουσα τὸ ἔθνηκον σύνολον, μέσα εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἐνότητα, διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς τάξεως, τῶν δύο μεγάλων δημιουργικῶν δυνάμεων».

*

Ἰπὸ τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Ἐλένης τοῦ Νικολάου ἐδωρήθη εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν ἀργυροεπιχρῶσον Ἅγιον Ποτήριον, κεκοσμημένον διὰ οὐραίου ἀρίστης ἡπειρωτικῆς τέχνης, κατασκευασθὲν κατὰ τὰς ἀρχὰς

τοῦ 18ου αἰῶνος. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας πῶς ἀρτίστης τὴν Α.Β.Υ. διὰ τὴν δωρεάν.

*

Ὁ πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ζαχαρίας Διαγὰς προσέφερεν διὰ τοῦ Κοσμητοροῦ κ. Γ. Σωτηρίου εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν δραχμὰς 50 χιλιάδας, ἵνα ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν ἐνισχύονται ἄποροι φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἡ Σχολή, ἀποδεξαμένη τὴν προσφοράν, πῶς ἀρτίστης θερμῶς τὸν παλαιὸν τροφίμον αὐτῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος διέκοψε τὰς ἐργασίας αὐτῆς τῇ 27 Ἰουνίου μέχρι τῆς 1 Ἀγούστου.

— Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐχορηγήθησαν ἄδειαι εἰς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Ἀκαονίας, Σιδηροκάστρου καὶ Μαρωσίας ἀνά μηνιαία. Μαντινείας καὶ Ναυπακτίας ἀνά πενήτημερος, Μεναριδος εἰκοσατήμερος, Φωκίδος δεκαπενθήμερος καὶ Φθιώτιδος διήμερος.

— Διὰ Β. Α. ἐγένετο δεκτὴ ἡ παραίτησις τοῦ πανοσ. Ἀρχιμ. Γερβασίου Παρλασκευοπούλου ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱ. Μητροπολῆς Πατρῶν.

— Διὰ Β. Α. διωρίσθησαν Γραφεῖς ἐπὶ βαθμῶν καὶ μισθῶν Γραφῆς Α' τάξεως οἱ Γ. Οἰκονομίδης παρὰ τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καὶ Παναγ. Μαρούδας παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Πατρῶν.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῇ ἐορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν, ἀναπέμφας μετὰ τοῦ Σεβ. Μητρο. Τρίκκης κ. Πολυκάροῦ τὰς δεήσεις τῆς γονυκλισίας. Τῇ δ' ἐπομένῃ ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐνορτάζοντι Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν Πειραιεῖ.

— Τῇ ἐορτῇ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἱερῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

— Τῇ δ' ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐν συρροῇ χιλιάδων πιστῶν, ἐγένετο ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βόθρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, προσεάρογτος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου, ὁ ἀπὸ ἐτῶν καθιερωθεὶς πανηγυρισμὸς Ἑσπερινὸς εἰς τιμὴν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Παύλου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐν Ἀθήναις κηρύγματος αὐτοῦ. Τὸν θείον λόγον ἐκήρυξεν ὁ Ἱεροκήρυξ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πανοσιολ. Ἀρχιμ. Πολυκάρο· Ἄνδρῶνης.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προσέστη ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀ' Νεκροταφείου Ἀθηνῶν τῆς Ἀκολουθίας τῆς κηδείας τοῦ Δημόσθενους Κόμπᾶ πατρὸς τοῦ ἐπὶ τῆς Κρατικῆς Ὑγιεινῆς καὶ Ἀντιλήψεως Ἐξοχ. κ. Ὑπουργοῦ.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρυσεν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ πολυῶρον συνεδρίασιν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ ΤΑΚΕ, καθ' ἣν ἐψηφίσθη τελικῶς ὁ περὶ ΤΑΚΕ Νόμος. — Ὡσαύτως ἡ Α. Μ. προήδρυσεν συνεδριῶν τῶν Ἐπιτοσπῶν «Ἐξοχῆς ἐργαζομένων γυναικῶν», «Θεολογικοῦ Φροντιστηρίου» καὶ «Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν».

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέψθη τὴν Ἱ. Μονὴν Πεταχῆ καὶ τὸ Ἐκκλησι. Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης καὶ ἐπεθεώρησε τὰς ἀνεγειρουμένας νέας οἰκοδομὰς.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέψθη μετὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Σωτηρίου τὰ ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τῆς κ. Κατζημυχάλη λειτουργοῦντα ἐνοναστήρια τῶν Ἑλληνίδων καὶ ἔδωκεν ὀδηγίαν πρὸς ἐξέφρασιν ὑφασσιμάτων, βυζαντινοῦ τύπου, δι' ἱερά ἄμφια καὶ «καλύμματα» ἐκκλησιαστικὰ.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὰς ἐν τῷ Ὁδείῳ Ἀθηνῶν καὶ ταῖς Σχολαῖς τοῦ Συλλόγου τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων, ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους, γενομένης ἐορτᾶς.

— Τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησαν, ἐν τῷ Ἀ' Συνεδρίῳ τῶν Ἑλληνικῶν Συνεταιρισμῶν ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Πατρῶν, ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἐξοχ. κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως τελεσθεῖσι γάμοις

υπερεκατόν έργατων και τῷ Μνημοσύνῳ τοῦ Στρατηγοῦ Κ. Καλλάρη ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, ἐν τῇ σχολικῇ ἑορτῇ τῆς νυκτερινῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς τοῦ Συλλόγου «Ἐρμῆς» ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. Ἰερώνυμος Κοτσώνης και τοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν ὁ πανοσιολ. ἀρχιμ. Χρυσόστομος Ταβλαδωράκης.

— Ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ εὐλαβέστατος ἱερομόναχος Θεοδόσιος Κοπανέλης, ἐφημέριος τοῦ ἱ. ναοῦ ἁγ. Δημητρίου Ἀμπελοκήπων. Κατὰ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον, χοροστατήσας, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Τὸ Ἔνορ. Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ ἐν Πειραιεὶ ἱ. ναοῦ τοῦ ἁγ. Νικολάου ἔσχεν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1939 ἔσοδα δραχ. 53.990.85, ἔδαπάνησε δὲ εἰς βοήθηματα δραχ. 46.217.75.

Ἱερά Μητρόπολις Κορινθίας.

Τῇ Κυριακῇ, 9ῃ Ἰουνίου, ἐγένετο ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου ἡ ἐνιαύσιος τελετὴ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν σχολείων τῆς πόλεως Κορινθίου, εἰς ἃ ἐδίδαξαν και μαθηταὶ τῶν δύο τελευταίων τάξεων τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου. Κατὰ τὴν τελετὴν ἐψάλτησαν ᾠσματα ᾠροσκοπικὰ και ἀπηγγέλθησαν ποιήματα ὑπὸ τῶν μαθητῶν και μαθητριῶν, ὁ δὲ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἐποίησατο τὸν ἀπολογισμὸν τῆς ἐργασίας τοῦ κατηχητικῶ ἔτους. Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὑποδείξας τὰ ἀγαθὰ τῆς κατηχητικῆς κινήσεως και προτρέψας τοὺς γονεῖς ὅπως, ὑποβοηθῶντες τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἀποστέλλωσι τακτικῶς τὰ τέκνα των εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Εἰς δὲ τοὺς ἀποφοίτους τοῦ Γυμνασίου διενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἀντιπαρα τῆς Κ. Διαθήκης, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους μαθητὰς εἰκόνας και βιβλία ᾠροσκοπικῶ περιεχομένων.

— Τῇ 29ῃ Ἰουνίου, ἑορτῇ τῶν ἁγίων ἐνδόξων και πανευφήμων Ἀποστόλων Πέτρου και Παύλου, πολιούχου τῆς Κορινθίου, πανηγυρίζοντος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Παύλου, ἐτελέσθη ἐν αὐτῷ ἡ ᾠ. Δειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ἐν συρροῇ εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἐκφωνήσαντος και τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ πανηγυρικὸς Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, τοῦ αἰδ. Π. Θωμαΐδου, ἐφημέριου τοῦ Ναοῦ, ὀμιλήσαντος ἐπικαιρῶς. Τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς και ὠρα 6.30 μ. μ. ἐτελέσθη πανηγυρικὸς Ἑσπερινός ἐν Π. Κορινθῶ και ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ Βήματος, ἐφ' οὗ προσήχθη ὁ Ἀπόστολος τῷ 53 μ. Χ. ἵνα ἀπολογηθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου Γαλιλαῖος. Κατάλληλον τῇ περιστάσει λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως, πανοσ. Ἀρχιμ. Δαμασκηνός Χατζόπουλος, ἀναπτύξας τὰς μεγάλας ἀρετὰς τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν και πολιούχου τῆς Κορινθίου.

— Τῇ 29ῃ Ἰουνίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐποίησατο διὰ λέξιν ἐν τῇ Κροκιδεῖῳ αἰθούσῃ τῆς Μητροπόλεως περὶ τοῦ Ἁγ. Παύλου, ἐν ἀσφικτικῇ συρροῇ κοσμοῦ, ἀναλύσας τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τοῦ Ἀποστόλου μετα τὴν ἐπίστροφὴν του εἰς Χριστὸν και τὴν ἀποστολικὴν του δρασίαν.

— Τῇ 30ῃ Ἰουνίου ἐν τῇ Κροκιδεῖῳ αἰθούσῃ ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων εἰς τοὺς 16 ἀποφοίτους τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου, παρισταμένων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, τοῦ Νομάρχου Ἀργολιδοκορινθίας, τοῦ Δημάρχου Κορινθίου, τοῦ Γυμνασιάρχου και πλήθους κόσμου. Κατ' αὐτὴν ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου κ. Γ. Τρουπάκης ἀνέγνωσε διεξοδικὴν ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, ἐκ τῆς ὁποίας καταδείχθη ἡ λαμπρὰ ἐργασία ἡ γεν. μένη ἐν αὐτῷ. Ἡ Νομαρχία ἐβράβευσε τοὺς 4 ἀριστεύσαντας διὰ χρηματικῶν ποσῶν, ἐν τῇ τελετῇ δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐπεσφράγισε δι' ὀλίγων τὴν σεμνὴν τελετὴν. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν πεπραγμένων οἱ παρισταμένοι μετα πολλῆς τῆς ἱκανοποιήσεως ἠκούσαν ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου καθ' ἑκάστην τελεῖται ὁ Ὁρθρος, ὁ Ἑσπερινός και τὸ Ἀπόδειπνον, καθ' ἑκάστην δὲ Κυριακὴν οἱ μαθηταὶ τῶν δύο τελευταίων τάξεων κηρύττουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐξασκούμενοι οὕτω και πρακτικῶς εἰς τὸ κήρυγμα. Ἐκτός τούτου οἱ μαθηταὶ βοηθοῦσι σημαντικῶς τὸ κατηχητικὸν ἔργον τῆς Μητροπόλεως τῶσον ἐν τῇ πόλει τῆς Κορινθίου, ὅσον και ἐν τοῖς χωρίοις, εἰς τὰ ὁποῖα 15 ἐξ αὐτῶν μεταβαίνουσι πρὸς τὸν σκοπὸν ταῦτον καθ' ἑκάστην Κυριακὴν.

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐν Μυτιλήνῃ συνεστήθη ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ ἐγκρίτων πολιτῶν «Σύλλογος γονέων και κηδεμόνων Λέσβου», οὗτινος σκοπὸς ἔσται «ἡ παρακολούθησις και ἐπιμελοία τῆς ἐν τοῖς Σχολείοις και ἔξω αὐτῶν ἀγωγῆς και τῶν ἀσχολιῶν τῆς μαθητιώσεως νεολαίας, ἡ ἀνάπτυξις παρ' αὐτῇ ὑγιῶν ἀρχῶν, πειθαρχίας, σεβασμοῦ τῶν ἀνωτέρων και ἐκκοσμίας, ἡ διασφάλισις τῆς ἀπὸ οἴας δῆποτε παρεκτροπῆς, ὡς και ἡ προσφύλαξις τῆς ἀπὸ τὴν διαφθορᾶν ἐξ ἐπιζημιῶν τινῶν ἰδεῶν και δοξασίῶν, τῶν ὁποίων εὐάλωτον εἶεν ἀποτελεῖ ἡ τροφερὰ και ἀπειρος παιδικὴ και ἐφηβικὴ ἡλικία». Εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου, ἀνακοινώσαντα τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει τὴν ἰδρυσιν τοῦ Σωματείου τούτου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης πηχίθη διὰ γράμματος τὰ προσήκοντα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἀπεσταλμένος τῆς Ρωσίας περιηγήθη τὴν Ἀνατολικὴν Πολωνίαν και ἐπανελθὼν ὀμίλησε πρὸς τοὺς ἀθέους τῆς Μόσχας, ἀνακοινώσας ὅτι εἰς τὰς περισσότερας πολωνικὰς πόλεις τὰς ὁποίας ἐπισκέφη ἠδυνήθη νὰ πιστοποιῆσθαι ὅτι οἱ ἄθεοι προπαγανδιστὰ ἔσχον ἐντὸς ἡμερῶν λαμπρὰς ἐπιτυχίας. Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Οὐκρανίας και τῆς Λευκῆς Ρωσίας οἱ ναοὶ και αἱ συναγωγαὶ ἐκλείσθησαν. Τὰ σύμβολα τοῦ κομμουνισμοῦ, εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος ἄθεος, ἀγγέλλουν παντοῦ τὴν μεγάλην νίκην τοῦ Στάλιν.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἱεραρχία τῆς Γερμανίας ἀπήνυνε κοινὴν ποιμαντορικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς Γερμανοὺς, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς προτρέπει νὰ καταπολεμήσωσι τὴν κατάχρησιν τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Ὀλόκληρος ἐπίσης ἡ Ἱεραρχία προέβη πρὸς τινος εἰς τὴν σύμψηξιν ἀντιαλκολικῶν σωματείων και τὴν διοργανώσιν ἐιδικῆς προπαγάνδας καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν πρὸς καταπολέμησιν τοῦ κακοῦ τούτου. Ἐκφωνοῦνται ὡσαύτως κατάλληλοι ὀμιλῆται πρὸς τοὺς πιστοὺς, διὰ τὰ ἐνοήσουν τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀλκοολισμοῦ, οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς ἡθικῆς, ἀλλὰ και ἐπὶ τῆς σωματικῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου.

NEA BIBLIA

H. Echter n a c h. Es steht geschrieben. Eine Untersuchung über die Grenzen der Theologie und die Autorität des Wortes. Furche Verlag. Berlin. 1937 (M. 2.80).

Τὸ μελέτημα τούτο σχετίζεται μὲν πρὸς τὴν παρατηρούμενην κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη κίνησιν ἐναντίον τῆς σχεδιασθείσης ριζοσπαστικῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ κείμενου τῆς Λουθηρεῖου Βίβλου, εἶναι δὲ προϊόν τῆς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης, ἣν μετὰ τοῦ συγγραφῆς συμπεριφέρονται πολὺ ἀριθμοὶ διαμαρτυρούμενοι θεολόγοι τῆς σήμερον, θέλοντες νὰ ἀσκήσωσι θεολογίαν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ διαπορούμενοι «ποῦ εἴρηται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ; Ποῦ εἶναι τὸ ἀθέτητικὸν αὐτοῦ κείμενον; Μήπως ἐναπόκειται εἰς τὴν ἰδίαν ἐκάστοτε ἐπιστημονικὴν κρίσιν ἡ διακρίσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ; Ἄλλὰ τότε ποῦ ὑπάρχει ἡ ἀθέτησις; Ἐχομεν ὅμως ἀρὰ γε τότε ἀθέτητικὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, στρεφόμενον και ἐναντίον ἡμῶν αὐτῶν; Ἰδοὺ τὰ ἐρωτήματα, εἰς ἃ ἀναλαμβάνει μετὰ δυνάμει πολλῆς και εἰλικρινείας θαυμαστῆς νὰ ἀπαντήσῃ ὁ και ἐξ ἄλλων ἔργων αὐτοῦ γνωστός συγγραφεὺς, ὁ φηγητὴς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Greifswald, διατελῶν ὑπὸ τῆν ἐπίδρασιν τοῦ Kierkegaard και τῆς διαλεκτικῆς θεολογίας (τοῦλάχιστον κατὰ τὴν μέθοδον, ὅσον και ἐάν διαφωνῆ πρὸς τὸν K. Barth και τὸν R. Bultmann. Ἡ ὑπ' αὐτὸ ὑποστηριζομένη θέσις εἶναι ἡ ἐξῆς: «Τὸ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν και τὴν θεολογίαν ὑποχρεωτικὸν και διὰ ταῦτα κατὰ γράμμα ἀλάθητον κείμενον εἶναι δι' ἡμᾶς (τοὺς Γερμανοὺς εὐαγγελικοὺς) ἡ μετάφρασις τοῦ Μαρτίνου Λουθήρου, οἷα πρόκειται: ἡμῖν ὡς κείμενον και ὡς κανὼν τῆς Ἐκκλησίας». Εἰς τὸ συμπέρασμα δὲ τούτου καταλήγει κατόπιν βασάνου, εἰς ἣν ὑποβάλλει τὰς ἐπικρατούσας ἐν τῇ συγχρόνῳ θεολογίᾳ ἐξηγητικὰς μεθόδους (φιλολογικὴ και ἱστορικὴ ἐρμηνεῖα, ψυχολογικὴ και καλλισθητικὴ ἐρμηνεῖα), ὡς και τὴν γνωστὴν τάσιν πρὸς διακρίσιν «τοῦ αἰωνίου περιεχομένου» τῆς Γραφῆς διὰ μέσου τῶν ἐπὶ μέρους γραμμῶν αὐτῆς, δι' ὧν πάντων ἐπηλθεν ἡ σημερινὴ τῆς θεολογίας πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διάστασις και χρεωκοπία. Ἡ ἐπίγνωσις τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῆς θεο-

λογία, και δη και της αδυναμίας αυτής προς κατανόηση της Γραφής, οδηγεί ήμεις, κατά τον συγγραφέα, εις την 'Εκκλησίαν, όπου εύρηται το αυθεντικόν της Γραφής κείμενον και ή όρθή αυτής εξέγησης. 'Εκει άκούεται πράγματι ή φωνή του Θεού, εκεί εύρηται ή αλήθεια. Παρά την δριμύτητα της κατά της θεολογικής έπιστήμης κριτικής του συγγραφέως, ήτις ύπενθυμίζει την κριτικήν του Kierkegaard και του K. Barth, και παρά τινας ύπερβολάς αυτού, ή μετά χειρας πραγματεία, σχετιζομένη προς την έν τφ Προτεσταντισμφ οδοούσαν κρίσιν της αυθεντίας και την προς αυτήν ζωηράν νοσταλγίαν, περιέχει πικράς αληθείας, ισχυούσας οχι μόνον διά την προτεσταντικήν, αλλά mutatis mutandis και διά πάσαν άλλην θεολογίαν.

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

Διά την 'Ελλην. Κοινότητα Καλαφατίου

'Η έν Ρουμανία 'Ελληνική Κοινότης Καλαφατίου ζητεί έφημέριον, διά την θεραπείαν των θρησκευτικών αυτής άναγκών. 'Ο μηνιαίος μισθός άνέρχεται εις 3 χιλ. λέι, έκτός των τυχηρών, επί πλέον δε είναι έξησφαλισμένη και ή κατοικία του έφημερίου μετά φωτισμού και θερμάνσεως.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

'Ι. Μητρόπολις Μαντινείας και Κυνουρίας

Μετά την ύπ αριθ. 583 έ. έ. άπόφασιν του Συμβουλίου της 'Επικρατείας, αναγνωρίζοντας την άναρμοδιότητα αυτού, όπως έπέμβη εις τό πνευματικόν μέρος της ύποθέσεως της εκλογής έφημερίου του έν Κακουρίφ ι. ναού του άγ. Κωνσταντίνου, οχι ήττον όμως άκυροδντας την ύπ αριθ. 1073 π.έ. ήμετέραν άπόφασιν, διότι δέν έτηρήθησαν έπακριβώς αι διατάξεις του έδαφίου 4 του άρθρου 71 του Νόμου 1369)1938, περί επαναλήψεως της εκλογής μετά την διά λόγους πνευματικών άπόρριψιν του ύποψηφίου Θεοδώρου Παπαθεοδώρου, έχοντες ύπ' όφει τα ύπ' αριθ. 1753 και 1942 έ.έ. έγγραφα της 'Ιεράς Συνόδου, καλούμεν τους έχοντας τά νόμιμα και κανονικά προσόντα, επιθυμούντας δε να ίερατεύσωσιν έν τφ άνωτέρφ ναφ. ίνα έντος της νομίμου προθεσμίας ύποβάλωσιν ήμιν τά ύπό του νόμου απαιτούμενα πιστοποιητικά, ίνα άνακηρυχθώσιν ύποψηφιοι. 'Εν Τριπολει τή 2 'Ιουλίου 1940, † 'Ο Μαντινείας και Κυνουρίας Γερμανός

'Ι. Μητρόπολις Λευκάδος και Ιθάκης

'Εχοντας ύπ' όφιν τον Νόμον 2200 και την άπό 13 'Ιουνίου 1940 έγκρισιν της 'Αγίας και 'Ιεράς Συνόδου, καλούμεν τους βουλομένους να καταλάβωσι την χρεούσασαν έννομιαν Φτεροδύ της νήσου Λευκάδος όπως έντός μηνός άπό σήμερα ύποβάλωσιν ήμιν αίτησιν μετά των σχετικών δικαιολογητικών διά να προδώμεν εις την άνακήρυξιν αυτών ως ύποψηφίων. 'Απαραίτητον τυγχάνει τό πιστοποιητικόν κοινωνικών φρονημάτων. 'Εν Λευκάδι τή 24 'Ιουνίου 1940.

— Χρεούσασ της έννομιαν Δεύκης της νήσου 'Ιθάκης καλούμεν συμφώνως τφ Νόμφ 2200 και τή ύπ' αριθ. 1712 και άπό 13 'Ιουνίου 1940 έγκρισιν της 'Αγίας και 'Ιεράς Συνόδου, τους βουλομένους να καταλάβωσι την θέσιν ταύτην, όπως έντός μηνός άπό σήμερα ύποβάλωσιν ήμιν αίτησιν μετά των σχετικών δικαιολογητικών διά να προδώμεν εις την άνακήρυξιν αυτών ως ύποψηφίων. 'Απαραίτητον τυγχάνει τό πιστοποιητικόν κοινωνικών φρονημάτων. 'Εν Λευκάδι τή 1 'Ιουλίου 1940.

† 'Ο Τοποτηρητής

'Ι. Μητρόπολις Δάμου—'Ιαριάς

Προκειμένου να πληρώσωμεν την χρεούσασαν θέσιν του τακτικού έφημερίου του έν τή Κοινότητι Φούρνων Δάμου Ιεροδ Ναού 'Αγίου Δημητρίου προσκαλούμεν τους βουλομένους να καταλάβωσι την θέσιν ταύτην ίνα έντός μηνός άπό της δημοσιεύσεως της παρούσης, ύποβάλωσιν εις τά γραφεία της καθ' ήμεις 'Ιεράς Μητροπόλεως τά ύπό του άρθρου 48 του Α.Ν. 2200)1940 περί 'Ιερών ναών και έφημερίων» όριζόμενα πιστοποιητικά, μεθ' ό τά άκολουθήσθ ή άνακήρυξις των ύποψηφίων. 'Εν Διμένι Βαθέος Δάμου τή 21η 'Ιουνίου 1940. † 'Ο Δάμου και 'Ιαριάς Βίρηναιός.

'Ι. Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατών και Γηρομερίου

'Εχοντας ύπ' όφει τάς διατάξεις των άρθρων 46 έδ. 2

και άρθρ. 48 του ύπ' αριθ. 2200 'Αναγκαστικού Νόμου «περί 'Ιερών ναών και έφημερίων» καλούμεν τους βουλομένους και έχοντας τά διά του ειρημένου νόμου όριζόμενα προσόντα να καταλάβωσι την κενήν οργανικήν θέσιν τακτικού έφημερίου του έννοριακού ναού της έννοριας Κορώνης, όπως έντός μηνός άπό σήμερα ύποβάλωσιν ήμιν τά διά του άρθρου 48 του ειρημένου νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου να άνακηρυχθώσιν, ύποψηφιοι έφημέριοι του άνω ι. ναού. 'Εν Παραμυθία τή 3η 'Ιουλίου 1940. † 'Ο Παραμυθίας, Φιλιατών και Γηρομερίου Γεώργιος.

'Ι. Μητρόπολις Πατρών

Καλούμεν τους βουλομένους να καταλάβωσι τάς κενάς θέσεις έφημερίων των έννοριών 1) Καστριτσίου, 2) Καταράκτου και 3) Κούμπερι, και έχοντας τά ύπό του άρθρου 47 παρ. δ' του Α. Ν. 2200)40 όπως έντός μηνός άπό σήμερα ύποβάλωσιν ήμιν τά ύπό του άρθρου 48 του ως άνω Νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά αυτών προκειμένου να προδώμεν εις την άνάδειξιν ύποψηφίων 'Ιερών. 'Εν Πάτραις τή 5 'Ιουλίου 1940. † 'Ο Πατρών 'Αντώνιος.

'Ι. Μητρόπολις Τριφυλίας και 'Ολυμπίας

'Εχοντας ύπ' όφει τό άρθρον 46 του 'Αναγκαστικού Νόμου 2200)1940 «περί 'Ιερών Ναών και έφημερίων», καλούμεν τους βουλομένους και έχοντας τά ύπό του άρθρου 47 νόμιμα και κανονικά προσόντα όπως έντός μηνός άπό της δημοσιεύσεως της παρούσης ύποβάλωσι τή καθ' ήμεις 'Ιερά Μητρόπολις τά ύπό του άρθρου 48 του αυτού ως άνω 'Αναγκαστικού Νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου να προδώμεν εις άνακήρυξιν ύποψηφίων 'Ιερών διά τάς κάτωτι χρεούσασ έννορίας 1) Παναγίας Γουδιωτίσσης Φιλιατών, 2) 'Αγίου Νικολάου Φιλιατών, 3) 'Αγίου Ηλία Μύρου, 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Μάλλης, 5) 'Αγίων 'Αποστόλων Μοναστηρίου, 6) 'Αγίου Γεωργίου Μάλλης, 7) 'Αγίου Δημητρίου Δραγωγίου και 8) Τιμίου Προδρόμου Ξηροχωρίου. 'Εν Κυπαρισσία τή 27 'Ιουνίου 1940 † 'Ο Τριφυλίας και 'Ολυμπίας 'Ανθίμος.

'Ι. Μητρόπολις Ναυπακτίας και Εδρυτανίας

'Εχοντας ύπ' όφιν τό άρθρον 47 παρ. δ' του ύπ' αριθ. 2200)1940 'Αναγκαστικού Νόμου «Περί 'Ιερών Ναών και έφημερίων» καλούμεν και αυθις τους βουλομένους και έχοντας τά προσόντα και της άμέσως κατωτέρας κατηγορίας όπως έντός ενός μηνός άπό της δημοσιεύσεως της παρούσης ύποβάλωσι τή καθ' ήμεις 'Ιερά Μητρόπολις τά ύπό του άρθρου 48 του ως άνω Νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά προκειμένου να προδώμεν εις άνακήρυξιν ύποψηφίων έφημερίων της χρεούσασ έννορίας Κυπαρισσου και διακόνων της έννοριας Μοναστηρίου-Εδρυτανίας. 'Εν Ναυπακτίφ τή 28 'Ιουνίου 1940 † 'Ο Ναυπακτίας και Εδρυτανίας Γερμανός.

'Ι. Μητρόπολις Ηλείας

'Εχοντας ύπ' όφει τά άρθρα 46, 47 και 48 του ύπ' αριθ. 2200)1940 'Αναγκ. Νόμου «περί 'Ιερών ναών και έφημερίων», καλούμεν τους επιθυμούντας να ίερατεύσωσιν, όπως έντός μηνός άπό της σήμερα, ύποβάλωσιν ήμιν τά ύπό του άρθρου 48 του ως άνω νόμου όριζόμενα πιστοποιητικά προσόντων αυτών, ως και πιστοποιητικόν κοινωνικών φρονημάτων, ίνα προδώμεν εις την άνακήρυξιν ύποψηφίων έφημερίων των χρεούσασών θέσεων : Α' έν τή Πόλει του Πύργου 1) ι. ναού άγίου Σπυρίδωνος, Β' έν τοις χωρίοις 1) Κρουσούσας, 2) Λευκοχωρίου, 3) Οινόης και 4) Χαλαμαρέζης. 'Εν Πύργφ τή 26η 'Ιουνίου 1940. † 'Ο 'Ηλείας 'Αντώνιος.

'Ι. Μητρόπολις Μονεμβασίας και Σπάρτης

Συνήδα τφ άρθρω 46 του 'Αναγκ. Νόμου 2200)1940 καλούμεν τούς βουλομένους όπως μέχρι της 2ας Αύγουστου 1940, ύποβάλωσι μετά των νομίμων πιστοποιητικών αίτησεις ύποψηφιότητας προς συμμετοχήν διά την συμπλήρωσιν της χρεούσασ θέσεως τακτικού 'Εφημερίου έν τφ χωρίφ Βρέσθαινα του π. δ. Οινόντος. 'Εν Σπάρτη τή 2 'Ιουλίου 1940. † 'Ο Σπάρτης Διονύσιος.

'Εμβάσματα και συνδρομαί ύπερ του Δελτίου άπευθύνονται Διά ταχυδρομικής έπιταγής εις τον Διαχειριστήν κ. Νικήτ. Σταθόπουλον, όπισθεν αυτής σημειουμένου του σκοπού δι' όν άποστέλεται.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Γέποις «Φοινίκας», όδός Διονυσίου 4.—Τηλ. 54-229